

THE JEWISH JESUS

D. THOMAS LANCASTER

The King in Disguise

JESUS' LOST HIGH HOLIDAY PARABLES

A blast will be sounded ... and all the dwellers of the earth will cross before You like the members of a flock. Like a shepherd shepherding his flock ... thus You will pass and count and number and visit the souls of all flesh. (Traditional prayer for Rosh Hashanah)

MESSIAH MAGAZINE# 21 I
FALL 2018/5778

Several apocryphal gospels purport to contain "the lost teachings of Jesus." The majority of these are hardly worthy of mention. Most of them come from second- and third-century heretical sects that had lost sight of the historical Jesus and his teachings. But we may have two "lost parables" of Jesus right in the Gospel of Matthew. These parables are thematically linked to the high holidays.

According to Jewish tradition, an annual divine judgment takes place at the Festival of Trumpets (Rosh HaShanah) and the Day of Atonement (Yom Kippur). Rosh HaShanah, the civil New Year, is comparable to the end of the heavenly fiscal year when God reviews the accounts from the previous year. God convenes the heavenly court on Rosh HaShanah, and the books of judgment are opened. The Judge scrutinizes everyone's deeds recorded therein. The names of the righteous are written in the book of life; the names of the wicked appear in the book of death. Ten days later, on Yom Kippur, God seals the verdict, and the books are closed.

The decision rests upon the accumulation of one's merits or sins over the previous year. A preponderance of merit results in obtaining a place in the book of life, a favorable outcome for which the judge grants the recipient an additional year of life. Hence the traditional greeting in Jewish congregations on Rosh HaShanah: "May you be inscribed in the book of life for a sweet year."

SHEPHERD AND JUDGE

High-holiday imagery appears in the parables of Matthew 25, wherein a shepherd separates sheep and

DE JOODSE JESUS

D. THOMAS LANCASTER

De Vermomde Koning

KWIJTG ERAAKTE FEESTPARABELS VAN JEZUS

Er zal een stoot klinken ... en alle bewoners van de aarde zullen voor U oversteken als leden van een kudde. Zoals een herder die zijn kudde hoedt ... aldus zult U de zielen van alle vlees langsgaan en tellen en nummeren en bezoeken. (Traditioneel gebed voor Rosh Hashanah)

MESSIAH MAGAZINE # 21 I
NAJAAR 2018/5778

Verschillende apocriefe evangeliën beweren "de verloren leringen van Jezus" te bevatten. De meeste hiervan zijn nauwelijks vermeldenswaard. De meeste komen uit de ketterse sekten van de tweede en derde eeuw die de historische Jezus en zijn leringen uit het oog waren verloren. Maar misschien hebben we twee "verloren gelijkenissen" van Jezus in het Evangelie naar Matteüs. Deze gelijkenissen zijn thematisch verbonden met de grote feesten.

Volgens de Joodse traditie vindt een jaarlijks goddelijk oordeel plaats op het Bazuinenfeest (Rosh HaShanah) en de Verzoendag (Yom Kippur). Rosh HaShanah, het burgerlijke nieuwjaar, is vergelijkbaar met het einde van het hemelse fiscale jaar waarin God de balans van het voorbije jaar opmaakt. God roept op Rosh HaShana het hemelse hof bijeen en de boeken van beoordeling worden geopend. De rechter onderzoekt ieders daden die daarin zijn vastgelegd. De namen van de rechtvaardigen zijn geschreven in het boek des levens; de namen van de goddelozen verschijnen in het boek des doods. Tien dagen later, op Yom Kippur, sluit God het vonnis af en worden de boeken gesloten.

De beslissing berust op het geheel van iemands verdiensten of zonden in het voorgaande jaar. Een overwicht van verdiensten resulteert in het verkrijgen van een plaats in het boek des levens, een gunstige uitkomst waarvoor de rechter een extra levensjaar toekent aan de ontvanger. Vandaar de traditionele begroeting in Joodse gemeenten op Rosh HaShanah: "Moge je ingeschreven worden in het boek des levens voor een zoet jaar."

HERDER EN RECHTER

In de gelijkenissen van Matteüs 25, waarin een herder schapen en geiten scheidt en een koning rechtschapen en

goats and a king separates righteous and wicked subjects (Matthew 25:31-46). In a turn of phrase similar to this imagery, the Jewish law code called the Mishnah expresses the same high-holiday judgment concept. The Mishnah depicts the Almighty as a shepherd causing sheep to pass under his staff-counting, calculating, reckoning, and separating them:

At Rosh HaShanah all flesh passes before him like the members of a flock. (*m.Rosh HaShanah* 1:2)

The haunting imagery of God as a shepherd making sheep pass under his staff inspired the medieval Rabbi Amnon of Mainz to compose a prayer. His prayer is now one of the central liturgies of the high-holiday synagogue service:

With a great shofar, a blast will be sounded ... and angels will hasten ... and all the dwellers of the earth will cross before you like the members of a flock. Like a shepherd shepherding his flock, passing his sheep beneath his staff, thus you will pass and count and number and visit the souls of all flesh. (*UnesanaehTokef*)

The prayer is similar to the scene described in Jesus' parable of the sheep and the goats. One might suspect that Rabbi Amnon was alluding to the Gospels. He wasn't. Rabbi Amnon had reason to be bitter toward Christianity. The church had tried to force him to convert, and, as the story goes, when he refused, the inquisitors chopped his feet and hands from his body, one joint at a time. He was released to live as a cripple, after which he wrote the above prayer. Rabbi Amnon was neither borrowing imagery from the Gospels nor alluding to the parables of Jesus; he was borrowing his imagery from the Mishnah. The obvious affinity with Jesus' parable of the sheep and the goats may imply that Jesus was familiar with a similar pre-mishnaic tradition about the final judgment:

When the Son of Man comes in his glory, and all the angels with him, then he will sit on his glorious throne. Before him will be gathered all the nations, and he will separate people one from another as a shepherd separates the sheep from the goats. And he will place the sheep on his right, but the goats on the left. (Matthew 25:31-33)

TWO LOST PARABLES

Two parables seem to be missing from the text of Matthew. This is not to suggest that the Gospel of Matthew is deficient or that the lost parables were included in an earlier version of Matthew. Instead, we find two pieces of parables in Matthew 25 that seem to be excerpts from longer teachings and are fused

slechte onderdanen scheidt (Mattheüs 25: 31-46), zitten beelden van hoogtijdagen. In bewoordingen zoals van deze denkbeelden, drukt de Joodse wetcode - de Mishnah - hetzelfde concept van oordelen op de hoogtijdagen uit. De Mishnah beeldt de Almachtige uit als een herder waar schapen onder zijn staf door gaan - tellend, rekenend, overdenkend en scheidend:

Bij Rosh HaShanah gaat alle vlees voor hem voorbij zoals de leden van een kudde. (*m.Rosh HaShanah* 1:2)

De benauwende beeldspraak van God als een herder die schapen onder zijn staf doet doorgaan, inspireerde de middeleeuwse rabbi Amnon van Mainz om een gebed op te stellen. Zijn gebed is nu een van de centrale liturgieën van de dienst op de hoogtijdagen in de synagoge:

Op een grote shofar zal een stoot klinken ... en engelen zullen zich haasten ... en alle bewoners van de aarde zullen voor u oversteken zoals de leden van een kudde. Zoals een herder die zijn kudde schapen hoedt en zijn schapen onder zijn staf doet doorgaan, zo zult u de zielen van alle vlees doen voorbijgaan en tellen en nummeren en bezoeken. (*UnesanaehTokef*)

Het gebed is vergelijkbaar met het tafereel dat wordt beschreven in Jezus' gelijkenis over de schapen en de bokken. Men zou kunnen vermoeden dat Rabbi Amnon op de evangeliën zinspeelde. Dat was niet zo. Rabbi Amnon had reden om verbitterd te zijn tegenover het christendom. De kerk had geprobeerd hem te dwingen zich te bekeren, en, zoals het verhaal zegt, toen hij weigerde, hakten de inquisiteurs zijn voeten en handen af, één gewricht per keer. Hij werd vrijgelaten om als kreupele te leven, waarna hij het bovenstaande gebed schreef. Rabbi Amnon leende geen beelden uit de evangeliën noch zinspeelde hij op de gelijkenissen van Jezus; hij leende zijn beeldmateriaal van de Mishna. De overduidelijke affiniteit met Jezus' gelijkenis van de schapen en bokken kan impliceren dat Jezus bekend was met een soortgelijke pre-mishnah traditie over het laatste oordeel:

Wanneer de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en alle engelen met hem, dan zal hij op zijn glorieuze troon zitten. Vóór hem zullen alle volken bijeenkomen en hij zal de mensen van elkaar scheiden, zoals een herder de schapen van de bokken scheidt. En hij zal de schapen aan zijn rechterkant plaatsen, maar de bokken aan de linkerkant. (Mattheüs 25:31-33)

TWEE VERLOREN GELIJKENISSEN

Twee gelijkenissen lijken in de tekst van Matteüs te ontbreken. Dit wil niet zeggen dat het Evangelie van Matteüs ontoereikend is of dat de verloren geraakte gelijkenissen in een eerdere versie van Matteüs zouden bestaan hebben. Maar in Matteüs 25 vinden we twee gelijkenissen die fragmenten lijken te zijn uit langere

together to form the famous parable of the sheep and the goats.

In Matthew 25, this parable is told in conjunction with an immediate explanation. The explanation, however, sounds suspiciously like a different parable. The dramatic shift from one set of metaphors (shepherd, sheep, and goats) to another (king, compassionate citizens, compassionless citizens) seems disjointed. Is it possible that the Master originally told two separate parables?

Jesus commonly employed series parables (two or three parables told back to back) to drive home a single point. For example, the parables of the lost sheep, the lost coin, and the lost son in Luke 15 share a common story, theme, and meaning. Likewise, Jesus may have originally taught the material in Matthew 25:31-46 as two separate parables: the parable of the sheep and the goats and the parable of the king in disguise. If he did, the Gospel of Matthew preserved only the explanation of the parables. Matthew's readers are left to imagine how the original parables might have sounded.

PARABLE OF THE SHEEP AND THE GOATS (MATTHEW 25:31-33)

There is not really a parable of the sheep and the goats in Matthew; there is only some metaphoric language employing those symbols. The text lacks several important conventions of the parable form. For example, rather than beginning with the stock introduction ("To what can it be compared?"), the passage begins, "When the Son of Man comes." We have the explanation without having heard the parable.

To better understand, we can compare the sheep-and-goats teaching to the parable of the wheat and the tares in Matthew 13:24-30. Like many rabbinic parables, that passage begins with the stock introduction: "The kingdom of heaven can be compared to ..." This comparative language, however, is absent from the parable of the sheep and the goats. Instead, it reads as the Son of Man coming in glory and sorting real sheep from real goats. Not a likely scenario.

In contrast, the parable of the wheat and the tares is presented without breaking the allegory to explain the symbolism. An explanation of the parable is offered later in the passage (Matthew 13:37-43). The explanation, however, appears as a literary unit separate from the parable.

The sheep-and-goat piece, on the other hand, begins like the explanation of a parable we have not heard: "When the Son of Man comes in his glory ..." An actual parable of sheep and goats is absent from the text.

leringen en samengesmolten werden om de beroemde gelijkenis van de schapen en bokken te vormen.

In Matteüs 25 wordt deze gelijkenis verteld en volgt meteen een verklaring. De verklaring klinkt echter verdacht fel op een andere parabel. De dramatische verschuiving van de ene reeks metaforen (herder, schapen en geiten) naar een andere (koning, meelevende burgers, niet meelevende burgers) lijkt onsamenhangend. Is het mogelijk dat de Meester oorspronkelijk twee afzonderlijke gelijkenissen heeft verteld?

Jezus gebruikte gewoonlijk series gelijkenissen (twee of drie parabels die achter mekaar werden verteld) om op een enkel punt uit te komen. Bijvoorbeeld, de gelijkenissen van het verloren schaap, de verloren munt en de verloren zoon in Lucas 15 gaan over een zelfde verhaal, thema en betekenis. Evenzo heeft Jezus het materiaal oorspronkelijk in Matteüs 25:31-46 als twee afzonderlijke gelijkenissen onderwezen: de gelijkenis van de schapen en de geiten en de gelijkenis van de vermomde koning. Als hij dat gedaan heeft, hield het Mattëus evangelie alleen de verklaring van de gelijkenissen over. De lezers van Matteüs moeten zich dan indenken hoe de gelijkenissen oorspronkelijk hebben geklonken.

GELIJKENIS VAN SCHAPEN EN BOKKEN (MATTHEÛS 25:31-33)

Er is niet echt een gelijkenis van de schapen en de bokken in Matteüs; er is slechts een metaforische taal die deze symbolen gebruikt. De tekst mist verschillende belangrijke conventies van de gelijkenisvorm. Bijvoorbeeld, in plaats van te beginnen met de gangbare inleiding ("Waarmee kan het worden vergeleken?"), begint de passage met: "Wanneer de Zoon des Mensen komt." We hebben de verklaring zonder de gelijkenis te hebben gehoord.

Om het duidelijker te maken; we kunnen de schapen-en-bokken-leer vergelijken met de gelijkenis van de tarwe en het onkruid in Matteüs 13:24-30. Zoals vele rabbijnse parabels begint die passage met de gangbare inleiding: "Het koninkrijk der hemelen kan vergeleken worden met ..." Deze vergelijkende taal ontbreekt echter in de gelijkenis van de schapen en de bokken. In plaats daarvan lezen we van de Zoon des Mensen die in heerlijkheid komt en echte schapen van echte bokken sorteert. Geen waarschijnlijk scenario.

In tegenstelling hiermee wordt de gelijkenis van de tarwe en het onkruid gepresenteerd zonder de allegorie te verbreken om de symboliek uit te leggen. Een verklaring van de gelijkenis wordt later in de passage aangeboden (Matteüs 13:37-43). De verklaring verschijnt echter als een literaire eenheid los van de gelijkenis.

Het schapen-en-bokken stuk daarentegen begint als de verklaring van een gelijkenis die we niet hebben gehoord: "Wanneer de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid ..." Een echte gelijkenis van schapen en bokken ontbreekt.

The confusion might arise from the Gospel of Matthew's abbreviated style. Matthew may have so truncated the original teaching that he omitted the sheep-and-goats parable (if one ever existed) and left us with only the Master's explanation of it. If there ever was an original parable of the sheep and the goats, it might have sounded something like this:

The kingdom of heaven will be like a shepherd who kept both sheep and goats. While he pastured them in the day, the sheep and the goats mingled with one another. When he led them home, he wanted to separate the two flocks one from another. So first he gathered them all before him, and then he separated them one from another, putting the sheep at his right hand and the goats at his left.

Jesus then explains the parable's symbolism: The shepherd represents the Son of Man, who comes with his angels at the beginning of the Messianic Era and takes up the glorious throne of his father, David. He will divide between the sheep and the goats.

Traditional church interpretations ordinarily understand the sheep to represent Christians and the goats to represent unbelievers, but according to Jesus, the flock represents "all the nations" gathered before him, i.e., Jews and Gentiles. This seems to move the parable out of the category of journey parables and into a teaching about the redemption of Israel and the subjugation of the nations. The sheep must represent the elect, whereas the goats represent the other nations. This implies that judgment will fall on lines of national identity: Jews will receive a reward; unbelieving Gentiles will receive a comeuppance.

The teaching that follows, however, focuses on individuals, not nationalities. The shepherd separates people one from another, categorizing them as sheep or goats, dividing all humanity into one of the two categories on the basis of their deeds: the righteous and the wicked. Many who assumed that they were sheep will find themselves with the goats, and not a few supposed goats will turn out actually to be sheep.

The messianic shepherd-and-flock imagery comes from a passage in Ezechiël that seems to have inspired Jesus' parables of lost sheep and the good shepherd. Ezechiël 34 depicts the LORD as a shepherd seeking the lost sheep of Israel, separating the sheep and goats, and appointing the Messiah as shepherd over his flock:

Behold, I judge between sheep and sheep, between rams and male goats ... And I will judge between sheep and sheep. And I will set up over them one shepherd, my servant David, and he shall feed them: he shall feed them and be their shepherd. (Ezechiël 34:17-23)

De verwarring kan voortkomen uit de verkorte stijl van het evangelie van Matteüs. Matteüs heeft misschien de oorspronkelijke leer zo ingekort dat hij de gelijkenis van schapen-en-bokken heeft weggelaten (als die ooit heeft bestaan), en ons alleen de uitleg van de Meester heeft nagelaten. Als er ooit een originele gelijkenis van de schapen en bokken was geweest, kon het ongeveer zo hebben geklonken:

Het koninkrijk der hemelen zal zijn als een herder die zowel schapen als geiten had. Terwijl hij ze overdag hoedde, vermengden de schapen en de bokken zich onder elkaar. Toen hij ze naar hun kooi leidde, wilde hij de twee kudden van elkaar scheiden. Dus verzamelde hij ze eerst allemaal voor hem en toen scheidde hij ze van elkaar, door de schapen aan zijn rechterhand te stellen en de bokken aan zijn linkerhand.

Jezus legt vervolgens de symboliek van de gelijkenis uit: De herder vertegenwoordigt de Zoon des Mensen, die met zijn engelen komt aan het begin van de Messiaanse tijd en de glorierijke troon van zijn vader, David, opneemt. Hij zal delen tussen de schapen en de geiten.

Traditionele kerkinterpretaties zien gewoonlijk de schapen als christenen en de bokken als ongelovigen voor te stellen, maar volgens Jezus vertegenwoordigt de kudde "alle naties" die vóór hem zijn verzameld, d.w.z. Joden en heidenen. Dit lijkt de gelijkenis te verplaatsen van de categorie reisgelijkenissen naar een lering over de verlossing van Israël en de onderwerping van de naties. De schapen moeten de uitverkorenen vertegenwoordigen, terwijl de bokken de andere naties vertegenwoordigen. Dit impliceert dat het oordeel zal vallen op basis van nationale identiteit: Joden zullen een beloning ontvangen; ongelovige heidenen zullen een verdiend loon ontvangen.

De lering die volgt, richt zich echter op individuen, niet op nationaliteiten. De herder scheidt de mensen van elkaar, klasseert ze als schapen of bokken en verdeelt de hele mensheid in een van de twee categorieën op basis van hun daden: de rechtvaardigen en de goddelozen. Velen die veronderstelden dat ze schapen waren, zullen zich onder de bokken gaan bevinden, en niet weinige veronderstelde bokken zullen in werkelijkheid schapen blijken te zijn.

Het messiaanse herder-en-kudde beeld komt uit een passage in Ezechiël die Jezus' parabels van verloren schapen en de goede herder lijkt te hebben geïnspireerd. Ezechiël 34 beeldt de HEER uit als een herder die de verloren schapen van Israël zoekt, de schapen en bokken scheidt en de Messias als herder over zijn kudde aanstelt:

Zie, Ik oordeel tussen schapen en schapen, tussen rammen en mannelijke geiten ... en Ik zal oordelen tussen schapen en schapen. En Ik zal over hen een herder stellen, mijn knecht David, en hij zal ze weiden; hij zal ze weiden, en hun herder zijn. (Ezechiël 34:17-23)

PARABLE OF THE SHEEP AND THE GOATS

- *The shepherd* = the Messiah
- *The mixed flock* = all nations
- *The sheep* = the righteous
- *The goats* = the wicked
- *Meaning* = Not everyone who appears to be in the kingdom is a genuine citizen of the kingdom; when Jesus returns, he will sort one from another.

PARABLE OF THE KING IN DISGUISE (MATTHEW 25:34-46)

The popular legend of King Solomon's exile provides a potential traditional source for much of the second possible parable. In that story, the demon prince Ashmedai (Asmodeus, or in some sanitized versions, an angel) punishes Solomon for his hubris and occult dabbling. Ashmedai flings Solomon from his kingdom, takes on his shape and appearance, and assumes the throne. The real Solomon is reduced to poverty. He wanders from city to city, begging for food. Though he protests that he is the true king and that the man occupying his throne is an imposter, people regard Solomon as a deranged beggar. Meanwhile, back in Jerusalem, the members of the Sanhedrin become suspicious about the imposter king's strange behavior and investigate the matter. Realizing the truth, they restore the real Solomon to his throne and banish the wicked Ashmedai.

Once restored, Solomon sat in a position to reward those who had shown him kindness and punish those who had mistreated him. Jesus' parable of the king in disguise follows similar lines. When the king takes his throne, his subjects are dismayed at his words: "Lord, when did we see you hungry or thirsty or a stranger or naked or sick or in prison?" The Master's original parable (if one existed) may have begun along these lines:

The kingdom of heaven is like a king who was banished from his throne and wandered throughout his kingdom begging from place to place and door to door. Though he cried out earnestly, none recognized him. When at last he was restored to his throne, he summoned all his subjects before him. To those who had treated him well, he said, "Come and take your reward, for I was hungry and you gave me something to eat."

Whether a parable existed in such a form is a matter of speculation. In any case, its meaning is evident. The criterion by which God will judge us is based upon how we treat the vulnerable, disenfranchised, and downtrodden among us. Feeding the hungry, sating the thirsty, clothing the naked, visiting the sick and imprisoned are all examples of what the Talmud

GELIJKENIS VAN DE SCHAPEN EN DE BOKKEN

- *De herder* = de Messias
- *De gemengde kudde* = alle naties
- *De schapen* = de rechtvaardigen
- *De bokken* = de verdorvenen
- *Betekenis* = Niet iedereen die in het koninkrijk blijkt te zijn, is een echte burger van het koninkrijk; wanneer Jezus terugkeert, zal hij de een van de ander scheiden.

GELIJKENIS VAN DE VERMOMDE KONING (MATTEÛS 25:34-46)

De populaire legende van de ballingschap van koning Salomo biedt een potentiële traditionele bron voor veel van de tweede mogelijke gelijkenis. In dat verhaal straft de demonische prins Ashmedai (Asmodeus, of in sommige gezuiverde versies, een engel) Salomo voor zijn overmoed en occult geploeter. Ashmedai gooit Salomo uit zijn koninkrijk, neemt zijn vorm en voorkomen aan, en pakt de troon. De echte Salomo valt armoede ten deel. Hij dwaalt van stad naar stad en smeekt om eten. Hoewel hij protesteert dat hij de ware koning is en dat de man die zijn troon bezet een bedrieger is, beschouwen de mensen Solomon als een gestoorde bedelaar. Ondertussen, terug in Jeruzalem, worden de leden van het Sanhedrin achterdochtig over het vreemde gedrag van de opdringerige koning en onderzoeken ze de zaak. Als ze de waarheid beseffen, herstellen ze de echte Salomo op zijn troon en verbannen de goddeloze Ashmedai.

Eenmaal hersteld, was Salomo in een positie om degenen te belonen die hem vriendelijkheid hadden betoond en degenen te straffen die hem hadden mishandeld. Jezus' gelijkenis van de vermomde koning volgt dezelfde lijnen. Wanneer de koning zijn troon neemt, zijn z'n onderdanen ontzet over zijn woorden: "Heer, wanneer hebben wij u hongerig of dorstig of als een vreemdeling of naakt of ziek of in de gevangenis gezien?" De originele gelijkenis van de Meester (als er een bestond) kan als volgt zijn begonnen:

Het koninkrijk van de hemel is als een koning die van zijn troon was verbannen en door zijn hele koninkrijk wandelde en van plaats tot plaats en van deur tot deur smeekte. Hoewel hij het ernstig uitriep, herkende niemand hem. Toen hij tenslotte zijn troon terugkreeg, riep hij al zijn onderdanen om vóór hem te komen. Tot degenen die hem goed hadden behandeld, zei hij: "Kom en neem uw beloning, want ik had honger en u gaf me iets te eten."

Of een gelijkenis in zo'n vorm bestond, is een kwestie van speculatie. In ieder geval is de betekenis ervan duidelijk. Het criterium waarmee God ons zal beoordelen is gebaseerd op hoe we de kwetsbaren, rechtelozen en onderdrukten onder ons behandelen. De hongerigen voeden, de dorstigen verzadigen, de naakten kleden, de zieken en gevangen bezoeken zijn allemaal voorbeelden

calls "acts of compassion/loving-kindness." The sages regarded "acts of loving-kindness" higher than all sacrifices and more meritorious than all the commandments. Like the Samaritan in the parable of the Good Samaritan, those who practice acts of loving-kindness live out the Torah's commandment to love one's neighbor as oneself.

They are blessed by the Father, and they "inherit the kingdom prepared for [them] from the foundation of the world" (Matthew 25:34), i.e., the Messianic Era and the World to Come. Those who do not observe the commandment of loving their fellows through acts of compassion are cursed of God and must depart "into the eternal fire prepared for the devil and his angels" (Matthew 25:41), i.e., damnation. Jesus stated the verdict succinctly: "These will go away into eternal punishment, but the righteous into eternal life" (Matthew 25:46).

PARABLE OF THE KING IN DISGUISE

- *The king*= the Messiah
- *Those on his right*= those who loved
- *Those on his left*= those who did not love
- *The least of his brothers*= the hungry, thirsty, naked, sick, imprisoned
- *The reward* = eternal life in the Messianic Era and the World to Come
- *The punishment*= damnation in the lake of fire
- *Meaning*= God judges us on the basis of our love or lack of love for others.

Rabbinic literature contains several similar lists of acts of loving-kindness. For example, the Talmud explains that the commandment to walk after the LORD your God means clothing the naked, visiting the sick, comforting mourners, and burying the dead. A midrash on Psalm 118 offers a striking parallel:

"Open to me the gates of righteousness" (Psalm 118:19). When a man is asked in the World to Come, "What was your work?" and he replies, "I fed the hungry," they will say to him:

"This is the gate of the LORD' (Psalm 118:20), enter into it, you who fed the hungry." When a man replies, "I gave drink to the thirsty," they will say to him: "This is the gate of the LORD,' enter into it, you who gave drink to the thirsty." When a man replies, "I clothed the naked," they will say to him: "This is the gate of the LORD,' enter into it, you who clothed the naked." The same will be said to him who brought up the orphans, and to the one who gave alms, and to the one who performed [any] deeds of loving-kindness. (*Midrash Shocheh Tov* on Psalm 118:19)

van wat de Talmud "daden van mededogen/liefdevolle vriendelijkheid" noemt. De wijzen beschouwden "daden van liefdevolle goedheid" hoger dan alle offers en verdienstelijker dan alle geboden. Net als de Samaritaan in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan, leven degenen die liefdevolle daden verrichten, het gebod van de Thora uit om van de naaste te houden zoals van zichzelf.

Ze worden gezegend door de Vader en zij "beërven het koninkrijk dat voor [hen] is bereid vanaf de grondlegging van de wereld" (Matteüs 25:34), d.w.z. het Messiaanse tijdperk en de komende wereld. Degenen die zich niet houden aan het gebod om hun medemensen lief te hebben door daden van mededogen, worden door God vervloekt en moeten vertrekken "naar het eeuwige vuur dat is bereid voor de duivel en zijn engelen" (Matteüs 25:41), d.w.z. verdoemenis. Jezus verklaarde het vonnis beknopt: "Deze zullen weggaan in de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven" (Matteüs 25:46).

GELIJKENIS VAN DE VERMOMDE KONING

- *De koning*= de Messias
- *Die aan zijn rechterzijde* = zij die liefhadden
- *Die aan zijn linkerzijde* = zij die niet liefhadden
- *De minste van zijn broeders* = de hongerigen, dorstigen, naakten, zieken, gevangenen
- *De beloning* = het eeuwige leven in de Messiaanse Tijd en de Toekomstige Wereld
- *De straf* = verdoemenis in de poel des vuurs
- *Betekenis* = God oordeelt ons op basis van onze liefde of gebrek aan liefde voor anderen.

De rabbijnse literatuur bevat meerdere vergelijkbare lijsten van liefdevolle vriendelijkheid. Bijvoorbeeld; de Talmud legt uit dat het gebod - om volgens de HEERE, uw God, te wandelen – betekent: naakten kleden, zieken bezoeken, rouwenden troosten en doden begraven. Een midrash op Psalm 118 toont een opvallende parallel:

"Open voor mij de poorten der gerechtigheid" (Psalm 118:19). Wanneer een man in de Toekomstige Wereld wordt gevraagd: "Wat was je werk?" en hij antwoordt: "Ik voedde de hongerigen", zullen zij tegen hem zeggen:

"Dit is de poort van de HEERE (Psalm 118:20), ga in, u die de hongerigen voedde." Wanneer een man antwoordt: "Ik heb de dorstigen drinken gegeven", zullen zij tot hem zeggen: "Dit is de poort van de HEERE, ga in, u die drinken gaf aan de dorstigen." Wanneer een man antwoordt: "Ik kleepte de naakten," zullen zij tot hem zeggen: "Dit is de poort van de HEERE, ga in, u die de naakten kleepte." Hetzelfde zal worden gezegd tegen hem die de wezen heeft opgevoed, en tot degene die aalmoezen heeft gegeven, en tot degene die [enige] daden heeft verricht van liefdevolle vriendelijkheid. (*Midrash Shocheh Tov* naar Psalm 118:19)

THE LEAST OF HIS BROTHERS

The king judges humanity on the basis of how they have responded to the desperate, disenfranchised, vulnerable, and poor in their midst. The king refers to the underclass of humanity as the least of his brothers, intimately connecting himself with human suffering. Jesus' message is universal; he transcends creed and confession and elevates human dignity to a sacred level. The parable looks toward that day when the books of judgment will be opened, and all human beings will be "judged by what was written in the books, according to what they had done" (Revelation 20:12). "For we must all appear before the judgment seat of Christ, so that each one may receive what is due for what he has done in the body, whether good or evil" (2 Corinthians 5:10).

From another perspective, however, the message focuses on the world's treatment of God's own people, the elect. Matthew 25:32 envisions King Messiah sitting in judgment over "all the nations," a term implying the Gentile nations. He judges the nations on the basis of their treatment (or mistreatment) of the least of his brothers.

Who are the brothers of Jesus if not his disciples and the Jewish people? Jesus said, "Whoever does the will of God, he is my brother and sister and mother" (Mark 3:35). Moreover, the Jewish people are his own flesh and blood, an entire nation of his brothers. The ungodly nations of the world have long abused both the disciples of Jesus and the Jewish people. The Jewish people especially have suffered systematic persecution in nearly every nation in which they have sojourned. The King has been among the nations all these years in the guise of his brothers, his faithful disciples, and the Jewish people:

He was despised and rejected by men, a man of sorrows and acquainted with grief; and as one from whom men hide their faces he was despised, and we esteemed him not. (Isaiah 53:3)

The apocryphal book of *1 Enoch* brings a parallel passage that may have inspired the last parables of Matthew 25. The passage describes a final judgment in which all nations will be gathered before the Son of Man as he sits upon the throne of glory. They hope for mercy at his hands but are dismayed to find that they will be judged on the basis of how they have oppressed God's children and the elect:

When they see that Son of Man sitting on the throne of his glory, and the kings and the mighty and all who possess the earth ... and all the elect shall stand before him on that day. And all the kings and the mighty and the exalted and those who rule the earth shall fall down before him on

DE MINSTE VAN ZIJN BROEDERS

De koning beoordeelt de mensheid op basis van hoe zij hebben gereageerd op de wanhopige, rechteloze, kwetsbare en arme mensen in hun midden. De koning verwijst naar de onderklasse van de mensheid als de minste van zijn broers, waarbij hij zich intiem verbindt met menselijk lijden. De boodschap van Jezus is universeel; ze overstijgt geloofsovertuiging en belijdenis en verheft menselijke waardigheid tot een heilig niveau. De gelijkenis kijkt naar die dag wanneer de beoordelingsboeken zullen worden geopend, en alle menselijke wezens zullen "geoordeeld worden naar wat er in de boeken staat, naar wat ze gedaan hebben" (Openbaring 20:12). "Want wij moeten allemaal voor de rechterstoel van Christus verschijnen, zodat iedereen kan ontvangen wat hem verschuldigd is voor wat hij in het lichaam heeft gedaan, hetzij goed of kwaad" (2 Korinthiërs 5:10).

Vanuit een ander perspectief echter, richt de boodschap zich op de behandeling door de wereld van Gods eigen volk, de uitverkorenen. Matteüs 25:32 ziet op Koning Messias zal zitten oordelen over "alle naties", een term die naar de heidense volken verwijst. Hij beoordeelt de naties op basis van hun behandeling (of mishandeling) van de minste van zijn broers.

Wie zijn de broers van Jezus, zo niet zijn discipelen en het Joodse volk? Jezus zei: "Degene die de wil van God doet, hij is mijn broer en zuster en moeder" (Marcus 3:35). Bovendien is het Joodse volk zijn eigen vlees en bloed, een hele natie van zijn broers. De goddeloze naties van de wereld hebben de discipelen van Jezus en het Joodse volk lang misbruikt. Het Joodse volk heeft vooral te kampen gehad met systematische vervolging in bijna elke natie waarin zij hebben verbleven. De koning is al die jaren onder de naties geweest, in de gedaante van zijn broers, zijn trouwe discipelen en het Joodse volk:

Hij werd veracht en verworpen door mensen, een man van smarten en vertrouwd met verdriet; en als iemand voor wie de mensen hun gezichten verbergen, werd hij veracht en we hebben hem niet geacht. (Jesaja 53:3)

Het apocriefe boek van *1 Henoch* brengt een parallelle passage welke misschien de laatste gelijkenissen van Matteüs 25 geïnspireerd hebben. De passage beschrijft een laatste oordeel waarin alle volken zullen worden verzameld voor de Mensenzoon terwijl hij op de troon van heerlijkheid zit. Ze hopen op genade uit zijn handen, maar zijn verslagen als ze ontdekken dat ze zullen worden geoordeeld op basis van hoe ze Gods kinderen en de uitverkorenen hebben onderdrukt:

Wanneer zij de Zoon des Mensen zien zitten op de troon van zijn heerlijkheid, en de koningen en de helden en allen die de aarde bezitten ... en op die dag alle uitverkorenen voor hem zullen staan. En alle koningen en machtigen en verhevenen en zij die de aarde regeren, zullen op hun aangezicht

their faces, and worship and set their hope upon that Son of Man, and petition him and supplicate for mercy at his hands. Nevertheless that Lord of Spirits will so press them that they shall hastily go forth from his presence, and their faces shall be filled with shame, and the darkness grow deeper on their faces. And he will deliver them to the angels for punishment, to execute vengeance on them because they have oppressed his children and his elect. (*1 Enoch 62:5-11*)

BEHIND THE DISGUISE

The King is among us today. We need to learn to see through his disguises. He is among us in the shape of the infirm, the elderly, the sick, and the poor. He is in the guise of the famine-faced children placed before us by charitable organizations. He is among us in the faces of our brothers and sisters persecuted by hateful men and satanic regimes around the world. He is among us in the guise of his beloved Jewish people. The King is in disguise, and one day at the big Rosh HaShanah - the day of reckoning - the disguise will come off. He will recognize us; will we recognize him?

The Master teaches us that our faith must be primarily one of doing good deeds. Ours must be an open-handed faith that results in kindness toward human beings. God is not impressed with us for keeping the Sabbath. He is not indebted to us for keeping the festivals. The Master is not handing out pats on the back for attending worship services or blowing the shofar. But he is touched when we meet the needs of the needy. Whatever we do for the least of his brothers, we do for him.

As we prepare to face the King of the Jews, let's set our hearts and our hands to the tasks before us so that when we stand before him, we will not be ashamed. Let's place the things of the kingdom before our own needs and desires. Seek first his kingdom, his righteousness.

ARTICLE SOURCE

The preceding article is based on *Chronicles of the Messiah*, a commentary on the Gospels from a Messianic Jewish perspective. D. Thomas Lancaster is the Director of Education at First Fruits of Zion, and has authored many books and commentaries available through ffoz.org.

voor hem neervallen en aanbidden en hun hoop op die Zoon des mensen stellen en hem verzoecken en bij zijn groepen om genade smeken. Niettemin zal die Heer der Geesten hen zo pressen dat zij haastig van zijn aanwezigheid zullen weggaan, en hun gezichten zullen met schaamte vervuld worden, en hun gezichten zullen donkerheid uitstralen. En hij zal ze aan de engelen uitleveren om te straffen, wraak op hen te nemen omdat ze zijn kinderen en zijn uitverkorenen hebben onderdrukt. (*1 Enoch 62:5-11*)

ACHTER DE VERMOMMING

De koning is vandaag onder ons. We moeten leren om zijn vermommingen te doorzien. Hij is onder ons in de vorm van hulpbehoevenden, ouderen, zieken en armen. Hij is in de gedaante van de kinderen in hongersnood, vóór ons gesteld door liefdadigheidsorganisaties. Hij is onder ons in de gezichten van onze broeders en zusters die vervolgd worden door hatelijke mannen en satanische regimes over de hele wereld. Hij is onder ons in de gedaante van zijn geliefde Joodse volk. De 'Koning is in vermomming en op een dag bij de grote Rosh HaShanah - de dag van afrekening - zal de vermomming verdwijnen. Hij zal ons herkennen; zullen wij hem herkennen?

De Meester leert ons dat ons geloof in de eerste plaats moet bestaan in goede daden stellen. Het moet een openhartig geloof zijn dat resulteert in vriendelijkheid jegens de mens. God is niet onder de indruk van ons omdat we de Sabbat houden. Hij is ons niet dankbaar voor het houden van de feesten. De Meester geeft geen schouderklopjes voor het bijwonen van erediensten of het blazen van de shofar. Maar hij is ontroerd als we tegemoet komen aan de behoeften van de behoeftigen. Wat we ook doen voor de minste van zijn broers, doen we voor hem.

Laten we ons voorbereiden op de Koning der Joden, terwijl we ons voorbereiden op de taken die voor ons liggen, zodat we ons niet zullen schamen als we voor hem staan. Laten we de dingen van het koninkrijk vóór onze eigen behoeften en verlangens plaatsen. Zoek eerst zijn koninkrijk, zijn gerechtigheid.

ARTIKELBRON

Bovenstaande artikel is gebaseerd op *Chronicles of the Messiah*, een commentaar op de evangeliën vanuit een Messiaans-Joods perspectief. D. Thomas Lancaster is de directeur van *Education* bij *First Fruits of Zion* en heeft vele boeken en commentaren via ffoz.org beschikbaar gesteld.